FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

fremsat den 30. juni 1993 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

1. Ved stævning indgivet til Domstolen den 17. juli 1992 har Kommissionen anlagt sag med påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har undladt at opfylde de forpligtelser, der påhviler det i henhold til EØF-traktaten, ved ikke inden for den fastsatte frist at have sat de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 87/328/EØF af 18. juni 1987 [1], 88/661/EØF af 19. december 1988 [2], 89/361/EØF af 30. maj 1989 [3], 90/118/EØF af 5. marts 1990 [4] og 90/119/EØF af 5. marts 1990 [5].

2. Den nederlandske regering gør først og fremmest gældende, at Kommissionen har udvidet søgsmålsgenstanden med en af Kommissionen påstået tilsidesættelse af traktatens artikel 8 A. I de begrundede udtalelser havde den ganske vist bebrejdet den nederlandske regering, at de pågældende direktiver ikke var blevet gennemført inden for den fastsatte frist, men udelukkende i lyset af artikel 189, stk. 3, sammenholdt med artikel 5, stk. 1. Den nederlandske regering har derfor nedlagt påstand om, at sagen afvises, for så vidt den vedrører artikel 8 A.

3. Det er rigtigt, at Kommissionen først i stævningen gjorde gældende, at undladelsen af at gennemføre de omhandlede direktiver før den 31. december 1992 kunne bringe gennemførelsen af det indre marked i fare, og i det foreliggende tilfælde kunne være en tilsidesættelse af traktatens artikel 8 A, sammenholdt med artikel 5, men som Kommissionen har udtalt i replikken, var det ikke dens mening til støtte for sin påstand at anføre endnu et anbringende eller at fremsætte et nyt klagepunkt. Den ønskede kun at understrege, at gennemførelsen af de pågældende direktiver i mellemtiden var blevet mere hastende.

Det er i øvrigt åbenbart, at da den skriftlige forhandling i nærværende sag var blevet afsluttet inden den 31. december 1992, ville Kommissionen på ingen måde have kunnet bebrejde den nederlandske regering, at den havde tilsidesat en forpligtelse, som dengang endnu ikke bestod.

4. Vi når dermed frem til sagens realitet. I den forbindelse er det tilstrækkeligt at slå fast, at den nederlandske regering selv ikke bestrider, at der foreligger den tilsidesættelse,

* Originalsprog: italiensk.

1 — Direktiv om godkendelse af racerent avlskvæg til avlsbrug (EFT L 167, s. 54).

2 — Direktiv om zootekniske normer for avlssvin (EFT L 382, s. 36).

3 — Direktiv om racerene avlsfår og -geder (EFT L 153, s. 30).

4 — Direktiv om godkendelse af racerene avlssvin til avlsbrug (EFT L 71, s. 34).

5 — Direktiv om godkendelse af hybridavlssvin til avlsbrug (EFT L 71, s. 36).

som den anklages for. Den har således blot, for det første, som begrundelse for, at direktiverne ikke er gennemført inden for den fastsatte frist, henvist til de nødvendige lovændringers kompleksitet og til, at der var forsinkelser med parlamentets behandling af dem, og har for det andet understreget, at gennemførelsesforanstaltningerne herefter skulle træde i kraft i løbet af meget kort tid.

5. Under disse omstændigheder skal jeg foreslå, at Domstolen giver Kommissionen medhold og dømmer den sagsøgte medlemsstat til at betale sagens omkostninger.